

РЕШЕНИЕ

№ 7141

гр. София, 25.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 26.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **5656** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК.

Образувано е по жалба на "Ко Консълтанси" ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], № 22, представлявано от К. К. чрез адв. А. В., САК срещу Решение №ПИ-214/31.05.2022 г., издадено от Директор на Териториална дирекция на НАП С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалбата на дружеството против Разпореждане изх. № С220022-137-0006005/11.05.2022 г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., в частта относно отказ да се прекратят поради изтекла погасителна давност публични задължения в общ размер 29 915,96 лв.

Решението е оспорено като незаконосъобразно и с изложени неправилни мотиви. Твърди се, че давността по отношение на описаните вземания е изтекла, като Директора на ТД на НАП С. неправилно е приложил материалния закон по отношение на изчисление на давностните срокове за вземанията. Изложени са подробни съображения по приложението на ТР № 3/10.07.2017 г. по т.д. № 3/2015 г. по описа на ВКС, ОСГК. Изтъква се, че дружеството не е било уведомено за започването на изпълнителното производство, нито за наложените обезпечителни мерки, твърди се неправилно приложение на материалния закон по отношение на задълженията за лихви, за който е приложим 3-годишен давностен срок.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява се от адв.В., който поддържа жалбата, не претендира разности.

Процесуалният представител на ответника - Директорът на ТД на НАП С. - оспорва жалбата. Моли за отхвърляне на жалбата и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Производството е започнало с жалба вх. № С220022-000-0230132/19.05.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от "Ко Консълтанси" ЕООД срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0006005/11.05.2022 г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., в частта относно отказ да се прекратят поради изтекла погасителна давност публични задължения в общ размер 29 915,96 лв.

Директорът на ТД на НАП П. е приел жалбата за допустима, а по същество за неоснователна.

За да достигне до този резултат, ответникът е приел, че изпълнително производство № 221500033295/2015 г. е образувано със Съобщение за доброволно изпълнение изх. № С170022-048-0181216/04.11.2017 г., неполучено от задълженото лице.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки № С170022-022-0069220/13.11.2017г. е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. и съдържанието на банковите касети, както и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в Ц. АД за сумата от 24 883,06 лв., като до банката е изпратено заповедно съобщение № С170022-003-0287808/13.11.2017г.

На 12.04.2022г. от дружеството е постъпило искане за отписване на установените публични вземания, поради изтекла погасителна давност за периода 2011-2016г. вкл.

Публичният изпълнител е издал Разпореждане изх. № С220022-137-0006005/11.05.2022г., с което е отписал публични задължения на дружеството, възникнали през 2011г., за които давността започва да тече на 01.01.2012г. и е изтекла на 01.03.2022г., но по отношение на останалите е приел, че не е изтекла погасителна давност, поради което е отказ прекратявана събирането им. Приел е приложимост на общата 10-годишна давност по чл. 171 ал.2 от ДОПК вр. параграф 29 от ПЗР на ЗМДВИППП и параграф 13 от ПЗР на ЗИД на ЗЗ, която към датата на подаване на жалбата не е изтекла. Към преписката е приложено удостоверение от Ц. АД, от което е видно, че на 16.12.2015г. фирмената сметка на дружеството е служебно закрита, а към 12.05.2022г. не налице активна банкова сметка.

С обжалваното решение, Директорът на ТД на НАП С. е приел като неоснователни оплакванията за изтекла погасителна давност по отношение неотписаните публични

задължения.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Решението е обжалвано от лице с правен интерес и в предвидения за това 7-дневен срок, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и в предписаната от закона форма. Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ДОПК, действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториалната дирекция на НАП, чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Решение № ПИ-214 от 31.05.2022. г. на Директора на ТД на НАП С. е мотивирано, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

При очертаната фактическа обстановка съдът счита, че обжалваното решение и потвърденият изричен отказ на публичния изпълнител да приложи института на погасителната давност са материално законосъобразни, по следните съображения:

Погасителната давност по отношение на публични държавни вземания се подчинява на общия режим на погасителната давност, предвиден в ДОПК. Вземанията за данъци са публични вземания съобразно чл. 162, ал. 1, т. 1 и т. 7 от ДОПК, поради това те се подчиняват на общия режим на погасителната давност, предвидена в съответния кодекс, с изключение на случаите, при които със закон е предвиден по-кратък срок. Нормите, предвиждащи спирането и прекъсване на давността, са процесуалноправни и се намират в ДОПК. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. Съгласно, ал. 3 на чл. 172 от ДОПК, от прекъсването на давността започва да тече нова давност. При спирането периодът на спиране не се включва в срока на давността - с него тя се удължава, докато при прекъсване на давността - започва да тече нова давност.

Оспореното решение на директора на ТД на НАП С. и изводите в него са базирани на Тълкувателно решение № 5 от 2015г. на ВКС, ОСГТК. Съгласно същото, изпращането на запорно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в

съответната банка, представлява действие по налагане на запор, но длъжникът не отговаря за разноските по извършването му и те остават за сметка на вискателя. „Запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Последното не е част от фактическия състав по налагането на запора, а е от значение за това, дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не..... изпращането на запорно съобщение до банката представлява действие по налагането на запор, дори и в случаите, в които е върнато уведомление по чл. 508 ГПК, че длъжникът не разполага със сметка в банката. От значение за определяне на вида на действието е материализираното в него изявление на съдебния изпълнител, а не дали са настъпили свързаните с това изявление правни последици. Поради това разпореждането на съдебния изпълнител за налагане на запор върху несъществуваща банкова сметка не може да се трансформира в действие по проучването на имущественото състояние на длъжника, независимо от това дали запорът е породил предвиденото в закона действие или не. Налице е изпълнително действие, за което длъжникът не носи отговорност за разноси.“

В контекста на гореизложеното неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя, че цитираното решение касае хипотезата на неналични по сметката на длъжника средства, но не и липсата на банкова сметка. Видно от цитирания абзац на решението това твърдение не отговаря на действителността. Отделно от изложеното ирелевантно се явява обстоятелството дали обезпечителните мерки биха имали реален ефект и дали вискателят би могъл да събере вземането или не. В цитираното тълкувателно решение ясно е записано, че последното не е част от фактическия състав по налагането на запора, а е от значение за това, дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не.

Неотнормирани се явяват и твърденията в жалбата относно липсата на надлежното уведомяване за започването на изпълнителното производство. Същите доводи биха имали отношение относно законосъобразността на разписаната в закона процедура по изпълнителното производство, но не и към спора по настоящето производство, който е свързан единствено с въпроса дали ли е спиране/прекъсване на давностните срокове към 2017 г. с издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки и запорно съобщение, изпратено на Ц. АД на 13.11.2017г.

Налагането на запор или възбрана в изпълнително производство, съгласно т. 1 ТР № 2/2013, ВКС, ОСГТК съставлява насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника. То прекъсва давността, тъй като с него започва да се осъществява принудата в изпълнителния процес - длъжникът започва да търпи ограничение в правната си сфера - неговите актове на разпореждане стават непротивопоставими на първоначалния и присъединените кредитори. В тълкувателното решение е посочено, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с

извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Правилни са изводите на органа, че в конкретния случай давността е прекъсната, а не е спряла, като единствено отмяната на ПНОП може да се приеме за основание, при което течението на давностния срок не се прекъсва, какъвто не е настоящия случай. Съгласно разпоредбата на чл. 171 ал. от ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от януари на годината, през която е следва да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, като в случая давностния срок за задължения, формирани от СД по ЗДДС и декларации обр.б и подлежащи на плащане през 2012г. е започнал да тече на 01.01.2013г. и същия изтича на 01.03.2023г., а по отношение на задължения, възникнали през м.12.2012г. и подлежащи на плащане през 2013г., изтича към 01.03.2024г., респективно така за всеки следващ данъчен период.

Що се касае за наведеното възражение за погасяване на задълженията за лихви, то в случая не съществува възможност за приложение на чл. 111 б.в, предл. трето ЗЗД на първо място поради причината, че в ДОПК съществува отделна разпоредба приложима по отношение на погасителната давност, поради което и на осн. § 2 от ДР на ДОПК във вр.чл. 144 от АПК и ГПК не съществува възможност за приложение на гражданско правен институт на давността в принудителното изпълнение на публични държавни вземания. На второ място разпоредбата на чл. 111 б.в ЗЗД е неприложима в изпълнителното производство, дори за частни вземания, тъй като при наличието на изпълнителен титул/основание/, давността всякога е петгодишна. Ето защо и прилагайки правилото на чл. 171, ал. 1 от ДОПК за вземанията за лихви към датата на оспореното решение, потвърждаващо разпореждането на публичния изпълнител давността не е изтекла и същият се явява законосъобразен административен акт.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира оспорваното решение на директора на ТД на НАП С. за правилно и законосъобразно, поради което жалбата срещу него и потвърденото с него разпореждане следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид крайния изход на спора и изрично заявеното в тази връзка искане от пълномощника на ответника за заплащане на разноски, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение за осъщественото по делото процесуално представителство от юрисконсулт, което следва да се определи на 100 лв. на основание § 2 ДР ДОПК, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от изложеното, Административен съд София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на "Ко Консълтанси" ЕООД, с ЕИК[ЕИК],

срещу Решение №ПИ-214/31.05.2022 г., издадено от Директор на Териториална дирекция на НАП С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалбата на дружеството против Разпореждане изх. № С220022-137-0006005/11.05.2022 г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., в частта относно отказ да се прекратят поради изтекла погасителна давност публични задължения в общ размер 29 915,96 лв.

ОСЪЖДА "Ко Консълтанси" ЕООД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК.

СЪДИЯ: